

INHOUDSTAFEL **WINTERNUMMER 101**

1	Inhoudstafel
2	Moord vooraf / woord achteraf – Guy Commerman, Erik van Malder
5	Fotomontage ontvangst Stadhuis Antwerpen – foto's Rudi Rysbrack
6	Woordenkoesteraar – Barbara Van den Eynde De muze van Gierik – Koenraad De Meyer
7	Uit 'Suite voor Rita' – Erik van Malder
8	Achterlichtjes – Kathy De Nève
9	Uitkomst – David Troch Gedicht – Sven Cooremans
10	Fotomontage festiviteiten in Antwerps Letterenhuis – foto's Georges Lichtenstein
12	Hoe sommigen zich wereldwijd belachelijk maken – Guy Commerman
15	Kent u nóg dhimmi's? – Wim van Rooy
16	Een ruwe steen – Guy Commerman
17	Afscheidsbrief aan Fons – Sven Peeters
18	Reclames
19	Medewerkers winternummer
20	Impressum
Cover:	illustratie van Edith Vonnegut

Honderduit over 101

Beste abonnees en auteurs, dit nummer 101 had normaal het laatste nummer van *Gierik & NVT* moeten zijn. Een nummer waarin we afscheid van jullie nemen met de waarheid omtrent de redenen van ons verdwijnen en met oprechte dank aan allen die *Gierik* groot hebben gemaakt. Een bescheiden nummer gerealiseerd met de allerlaatste ons nog resterende centen.

Maar ...

... de laatste weken en dagen meldden zich een aantal mecenasen vrijwillig aan. Zij waren van oordeel dat het schande en onvoorstelbaar zou zijn als *Gierik* in literaire rook zou opgaan. We hebben nu de financiële waarborg dat *Gierik* nog minstens twee jaargangen zal kunnen verschijnen. Ook boden enkele nieuwe redactieleden zich spontaan aan met een identieke bekommernis. De onmiddellijke toekomst is dus verzekerd. Solidariteit is in deze barre tijden dus toch geen leeg begrip geworden. In dit nummer wijken we niet af van onze oorspronkelijke idee: u krijgt de waarheid geserveerd en u wordt bedankt en om dat te verwoorden brengen de redactieleden een kleine persoonlijke creatieve boodschap, voor sommigen als afscheid, voor sommigen een nieuw begin.

Dus ...

Indien u als abonnee weldra ook uw abonnement vernieuwt (u krijgt tijdig een herinnering) dan is de solidariteit tussen mecenas, auteur en redactie van *Gierik* compleet en onverbreekbaar. De literaire broederketen is dan hersteld. Survival of the fittest? Yes, we can ... !

Moord vooraf Woord achteraf

Le ridicule tue

11 juli 2008! Nationale Vlaamsche Feestdag, herdenking Slag der Gulden Sporen. Net op die glorieuze dag vonden we in onze brievenbus het doodsvonnis, uitgesproken door het Vlaamsch Fonds voor de Letteren: geen subsidies voor *Gierik & NVT*. Kan het even nog cynischer misschien? Quatorze juillet had ook nog gekund, want ooit stelde een adviseur voor om de subsidies van *Gierik* in te trekken, omdat het blad aandacht besteedde aan Waalse auteurs (in vertaling) en dat de geldstroom naar Wallonië nu maar eens moest ophouden: geen Vlaamsch geld om Wallonen te promoten.

In een redelijk recent jaarrapport van het VFL staat vermeld dat de tijdschriftenadviseurs tot de vaststelling waren gekomen dat in Vlaanderen GEEN ENKEL literair tijdschrift kon overleven zonder subsidiëring. Als de hedendaagse, weledele en alleswetende adviseurs dus beslisten om *Gierik* uit de cententabellen te schrappen, dan is dat een doelbewuste keuze, want zij kennen de gevolgen van hun beslissing. Het is dus in strikt juridische formulering een moord met voorbedachte rade. *Gierik* werkt al jaren op de zenuwen van ettelijke Fondsmensen en het moest vroeg of laat geliquideerd worden. Weg de klokkenluiders en de criticasters. Vooral het blootleggen van enkele frappante voorbeelden van mogelijke belangenvermenging schoot in het verkeerde keelgat. De toenmalige Minister van Cultuur, Paul van Grembergen, heeft ons nog 'deels' gelijk gegeven omtrent deze materie.

De fantasierijkste en bijwijlen groteske redenen werden in het verleden aangehaald om het blad te dwarsbomen. Een greep uit de grollendoos om het geheugen op te frissen.

Men verweet *Gierik* dat het zoveel activiteiten organiseerde en dat de redactie zo enthousiast doende was. Hun conclusie: 'Met enthousiasme alleen maak je echter geen literair tijdschrift!'. Dan maar lijkbidder in de redactie parachuteren? De adviseurs stelden dat er nog te veel foutjes in de eindcorrecties bleven steken. In het 20-regelig jaar-

rapport van de tijdschriftencommissie telden we 18 fouten, manke stijlconstructies, germanismen, gallicismen, verkeerd gebruik van voorzetsels en als kers op de taart sprak men over 'de' proza en 'het' poëzie). Wat een olijke grapjassen die adviseurs. Wat later adviseerde men de Gierikredactie om 'afstand te nemen van een bepaalde zuil'. Wij schreven en vroegen de voorzitter welke zuil de adviseurs bedoelden, want anders konden we ons immers niet distantiëren. Stel u voor dat we ons distantieerden van een verkeerde zuil? Dat zou maar eerst een ramp zijn. Eén ding is zeker: zij bedoelden zeker niet hun eigen zuil (de 5 adviseurs waren 5 proffen en assistenten aan de KUL en KUB). Uiteraard hebben we nooit een antwoord gekregen op onze terechte vraag. Ondertussen werden politici in de Raad van Beheer van het Fonds gedropt. Tiens, tot welke zuil zouden die behoord hebben? Dit jaar beweerden de letterenpauzen dat de kwaliteit van de debutanten niet hoogstaand genoeg was. Vorig jaar richtte het VFL zelf een literair wetenschappelijk onderzoek in over de debutantenproblematiek. Algemene consternatie! Tijdens een symposium op de Boekenbeurs (november 2007) bleek dat *Gierik* in zowat alle onderdelen van de bevraging het best scoorde. De laatste vijf jaren kwamen er 23 debuterende auteurs in de Vlaamse literaire tijdschriften aan bod die een reguliere uitgever hadden gevonden. Van die 23 waren er 18 langs *Gierik* gepasseerd (80%!)). Dat zal waarschijnlijk wegens gebrek aan kwaliteit zijn? En al die uitgevers die die kwaliteitsloze teksten uitgeven, wat doe je daar mee? En dat er vijf prijswinnende debutanten bij waren (o.a. de jaarlijkse Vlaamse Debuutprijs met Ruth Lasters en de Poëzieprijs van de provincie West-Vlaanderen met Frédéric Leroy!). Ach ja, er zaten alleen maar onnozelaars in de jury's zeker? Kortom: de slimme adviseurs desavoueren het eigen onderzoek van het eigen VFL. Een groteske van Van Ostaijen waardig. Natuurlijk zou het ook kunnen dat de adviseurs niet op de hoogte waren van dat eigen VFL-onderzoek, of dat ze de uitslagen ervan niet hadden gelezen? Alles is mogelijk in

deze postmoderne en deconstructivistische tijden.

Beau geste

Gierik en de abonnees (642) werden door Schepen Robert Voorhamme plechtig ontvangen ten Stadhuis op dinsdag 7 oktober 2008. Loftuigen alom, edele aansporingen, schouderklopjes. We werden als onmisbaar en onvervangbaar verklaard en we dronken vele glazen wijn en bollekes. *En daar bleef het bij.*

Dezelfde dag werden dezelfde gegadigden en benadigden door Leen Van Dijck, directrice van het Antwerpse Letterenhuis, ontvangen. Zij onderstreepte het belang van literaire tijdschriften en belichtte hun laboratoriumfunctie. Een spetterend literair programma, gestoffeerd met aangrijpende muziek en zang, een laudatio, een beeldige prijsuitreiking, een veiling van *Gierik* covers en een rijkelijk overgoten receptie sloten de feestdag af. *En daar blijft het bij.*

De afgelopen dagen ontvingen we tientallen brieven, mails met gelukwensen, maar ook oprechte rouwbetuigingen. Tientallen spraken ons aan en ettelijke telefoongesprekken volgden elkaar op.

Vanuit Nederland kregen we het volgende commentaar: "Nee zeg, is dit weer een van die wrange Belgenmoppen? Mochten jullie een Nederlands literair tijdschrift zijn, dan zouden jullie de vetste subsidie in de wacht slepen, zeker weten." De bekende Nederlandse auteur prees *Gierik* ook nog voor zijn steeds verrassende thema's, die een weerspiegeling zijn van de hedendaagse culturele en sociologische items en voor de voortreffelijke opvang, begeleiding en opvolging van de debutanten. Quod est demonstrandum! Dan maar verhuizen naar de Amsterdamse grachtengordel?

Uitgever Julien Weverbergh schreef dat er nog maar één literair tijdschrift bestaat dat de moeite loont om te lezen, het enige dat bijwijken nog zijn nek durft uit te steken en waar in elk nummer steeds leuke en onverwachte ontdekkingen te bespeuren vallen. U mag driemaal raden welk tijdschrift hij bedoelde.

We vergeten bijna te vermelden dat Minister van Cultuur Bert Anciaux ons zijn welgemeende waardering en dikke proficiat overmaakte en hij besluit zijn schrijven met: 'Ik wens jullie het allerbeste toe. Op naar nummer 200!' We waren erg opgeruimd, want opgeruimd staat netjes, zeggen die van het Fonds.

En twee dagen later werden we door Jan Denolf, de adjunct-kabinetschef van de Minister voor een gesprek uitgenodigd. We hebben gesproken!

Du rifici chez les auteurs

Tijdens de ontvangst op het Antwerpse stadhuis trad ons een edelmoedige chevalier (lid van het *Gierik* beschermcomité) tegemoet met een al even ruiterslijk aanbod: hij was bereid om gedurende twee jaar aan *Gierik* een overlevingsbudget van 2.000 euro te schenken, op voorwaarde dat het tijdschrift gedurende die periode zou blijven verschijnen. Gejuich alom. Maar bij een accurate financiële analyse kwam aan het licht dat we dan toch nog steeds 800 euro te kort kwamen. De laatste horde bleek dus net iets te duur en we struikelden. Er was onvoldoende financiële ruimte om de publicatie van 4 nummers per jaargang te garanderen. De weken en maanden hiervoor hadden tientallen auteurs een gedeelte van of hun hele auteurs-honorarium aan *Gierik* geschonken. Een niet in te schatten blijk van medegevoel en solidariteit. Nogmaals onze hartelijke dank, want zonder deze edelmoedigheid had *Gierik* geen ongesubsidieerde jaargang 2008 kunnen rondmaken en zeker geen jubileumnummer 100 kunnen aanbieden. Hier mag ook in het bijzonder worden aangestipt dat vrijwel alle Nederlandse auteurs dezelfde geste als hun Vlaamse collega's deden. Een wiskundige bolleboos rekende uit dat met de jaarlijkse subsidie van 65.500 euro die aan de collega's van *Dietsche Warande & Belfort* door het Fonds werd overgemaakt *Gierik* dus 81 jaargangen zou kunnen overleven en bijgevolg ook 324 nummers kunnen produceren. Over wanstaltige wanverhoudingen in de verdeling van de subsidiepot gesproken! (Voor de literaire tijdschriften in totaal een som van 280.000 euro in 2007). Natuurlijk zijn we niet jaloers op *DWB*, zelfs niet als ze nog tienmaal meer zouden incasseren, maar dat er zelfs geen minieme kruimel van enkele honderden euro van het vette subsidiebrood aan *Gierik* wordt gegund, werpt toch wel 65.500 gerechtvaardigde vragen op.

La nausée

De redactie van *Gierik & NVT* is de laatste 4 à 5 jaar grondig verjongd. Deze jonge creatievelingen hebben gedurende die periode voortreffelijke en interessante themanummers gerealiseerd, ze hebben zich gratis en belangeloos ingezet

voor allerlei initiatieven en activiteiten, ze waren enthousiast en gedreven, maar door de voortdurende mokerslagen, pesterijen en administratieve ontmoedigingstactieken vanuit het VFL, zonk uiteindelijk de moed in de literaire schoenen. Ze gooien hun kap over de Gierikhaag. Begrijpelijk, je zou voor minder het badwater van Generaal van Merlen in het Schijn kieperen.

Normaal zou het Fondshuis een open gebouw moeten zijn met ruime, open vensters, openstaande deuren en begripvol giechelende hostesses. Helaas, het is een oninneembare, raamloze betonnen bunker met slechts één geblindeerde deur, voorzien van een gepersonifieerde toegangscode. Hierover wordt al jaren gepreuteld, geïnterpelleerd, gesakkerd, geschreven, maar alles blijft bij het oude. Telkens schermt men met het begrip 'de autonomie' van het Fonds. In zoverre dat men zich begint af te vragen of dit woord ondertussen geen synoniem van alleenheerschappij, vriendjespolitiek en intellectuele arrogantie is geworden. Rien ne bouge dans ce pays surréaliste. La nausée est continue. Geen enkel woord achteraf kan een moord vooraf vergoelijken. De eindconclusie is overduidelijk. Ze vertolkt zich in het refrain van de Franse chansonnier Guy Béart: '... le poète a dit la vérité, il doit être exécuté!'

Ni vu, ni connu

De adviseurs van het Fonds beweren in hun jaar-rapport dat *Gierik* geen impact heeft in het tijdschriftenveld en mede daarom dus niet langer voor subsidiëring in aanmerking komt. Vragen die klaarblijkelijk niemand in het Fonds zich gesteld heeft, zijn de volgende: 'Hoe hebben die adviseurs dat vastgesteld? Steunt hun bewering op een of ander universitair onderzoek dat wij nog niet hebben mogen inkijken? Hebben zij een volksraadpleging dienaangaande georganiseerd in de literaire kringen, boekhandels, universiteiten, bibliotheken? En hoe verklaar je dan dat het tijdschrift dat het best scoorde i.v.m. de debutantenproblematiek onvoldoende bekendheid of impact zou hebben?' Neen, deze vragen werden in Fondskringen niet gesteld. We hebben de stellige indruk dat deze boude bewering doodleuk uit de lucht gegrepen is, om toch nog een bijkomende reden te vinden om *Gierik* te veroordelen. En waar kunnen nu al die tientallen Vlaamse en Nederlandse debutanten nog terecht? En dan nog iets: we hebben in totaal 463 literaire en artistieke activiteiten georganiseerd, met een gemiddelde aanwezigheid van

circa 75 personen per activiteit. Meer dan 33.000 mensen kwamen dus in contact met het tijdschrift dat GEEN impact heeft. NOOIT, maar dan JAMAIS ofte NEVER, hebben we ook maar één adviseur op zo'n activiteit kunnen bespeuren. Als ze dezelfde nieuwsgierigheid aan de dag leggen om hun beweringen hard te maken, gaat er dus nog meer dan hartelijk gelachen worden.

Salut et merci!

De redactie van *Gierik & NVT* dankt zijn 642 lezers uit Vlaanderen, Brussel en Wallonië, uit Nederland, Duitsland, Frankrijk, Engeland, Spanje, de USA, Oostenrijk, Engeland, Nieuw Zeeland en Zuid-Afrika voor hun vertrouwen in het blad, alle vorige redactieleden voor hun inzet en overgave, alle medewerkers en auteurs voor hun daden en woorden en gulheid, de opmakers, de drukkers, de cafébazen, de zangers, de muzikanten en de acteurs, de persmensen, de leden van het Gierikbeschermcomité, de postbeambten en facteurs en... enkele zeer zeldzame lieden in het VFL, die wanneer dit kon en werd aanvaard (tenzij ze van belangenverstrengeling werden beschuldigd en dus geweerd) occasioneel de verdediging van *Gierik* op zich hebben genomen.

Zij die denken dat ze de overwinning kunnen vieren omdat ze *Gierik* hebben geliquideerd, mogen dat gerust denken. We liggen er niet langer wakker van. Onze overwinning bestaat uit 25 jaren creatief genot, eerlijke warmhartigheid, bijwijlen onverhoopte solidariteit, vele duurzame vriendschappen, immense waardering voor belangeloze inzet, kortom een collectief gevoel dat Schoonheid zegeviert en nooit kan worden gesubsidieerd. Onze beoordelaars en *veroordelaars* zullen nooit weten wat ze allemaal hebben gemist. Hebben ze er wel ooit behoefte aan gehad? Zitpenningen opstrijken om mensen te veroordelen die gratis en voor niks een kwarteeuw al hun energie en liefde voor de letteren hebben opgeofferd, geeft een heilzaam, benevelend gevoel van onaantastbaarheid en macht dat ook sommige politici en andere bankiers niet onbekend is. ■

Guy Commerman & Erik van Malder

Barbara Van den Eynde

Woordenkoesteraar

Als boom is Catalpa heel goed toepasbaar als solitair op een groot gazon. De kruin is dermate breed van vorm dat rekening gehouden moet worden met een flinke vrije ruimte rond de boom. (www.neerlandstuin.nl)

Een knoestige stam met moeë, gekromde armen over een pad, wenkend naar een drempelvrezer; beschermer voor wie zich over gladde stenen waagt. Met in zijn kruin duizenden gesproken woorden die zich in een vlucht vastklampen aan de droge bladnerven. Wie tegen de boom leunt, hoort hem zuchten; de woorden worden zwaarder elk jaar.

Voorovergebogen zoekt hij toelaas bij zijn vriend Gilliams; zo fris nog met priemende ogen.

'De onrust schenkt vleugels aan de verbeelding', fluistert deze hard.

Straks zal de boom in een gevecht met de nachtegalen de langsbewaarde woorden van zich afschudden. Voor wie de gevallen bladeren opveegt: pas op! Gooi niet alles weg. Er zitten parels in verborgen.

(In memoriam: de maandelijkse redactievergadering van *Gierik* in Elzenveld, Antwerpen)

Dag Barbara,

Het doet me denken aan de paardenfluisteraar, de rozenkwekelier (nieuw woord), de bijenratelaar (onbestaand woord), de frambozenfrutselaar, de elzenveldwerker, de Gilliamsramsjer, de nachtegalengulzigaard, al die frisse en mooie woorden die we nog moesten uitvinden. Maar de bureteknofobopocraten begrepen deze woorden niet. En dan slaat de angst hen om het hart, de adviserende bincken bonken op de redactiedeur en brullen 'Aufmachen, bitte!' en sleuren al die frêle woorden uit onze letterkamer, draaien ze door de papierversnipperaar, zodat ze niet meer worden opgeschrikt door wat ze nog niet kennen en hen verdacht voorkomt. Ze wensen niet verontrust te worden door creativiteit en originaliteit. Wat hen verrast, moet verast worden. Dat is altijd al zo geweest, de hele geschiedenis lang. Strompelen van brandstapel naar boekverbranding, van rederijkerskamer naar folterkamer, van letterzetter naar afzetter, van drukker naar onderdrukte, van woordenkoesteraar naar gedichtenmoordenaar.

Guy, de woordenspelverzamelaar.

Koenraad De Meyer

De muze van Gierik

Hoe zij een spin uit de sparren haalde, achter mij aan liep en riep: ben je dan bang dat ik voel nog steeds het gebrek aan zuurstof, de blos op mijn gegeneerde wangen terwijl ik naar de achterzijde van de tuin liep en leerde drummen op het kapotte zadel van mijn fiets en zij die het ritme niet kon vinden, zij nam mijn goocheldoos uit de kast, die niet in het rijtjeshuis paste en of ik me werkelijk haar miniatuurcircus kan herinneren, weet ik niet hoe zij een spin in de sparren zette, er met een vriend uit tevoorschijn kwam of hoe we uiteindelijk elkaar voorgoed uit het oog verloren, een korte knik op straat, een eerste ontdekking: dat ik een grote schijter ben en een tweede: dat ik daarmee moet leren leven soms zoek ik de groene poort in de straat en als ik ze dan vind, dan fluister ik.

tekening: Koenraad De Meyer

Dag Koenraad,

Als iedereen zwijgt dan klinkt het fluisterwoord als een schreeuw, raken de spinnen in de sparren verward in hun eigen websites en dreigt de muze in haar goocheldoos te vluchten en herkennen we ook haar blos niet op haar wangen, ach die muzenissen toch...

Erik van Malder

Uit 'Suite voor Rita'

Hoe je met het licht speelt. En met
de vermoeide oude man die ik speel.
Dan liggen we in een schelp, dan
deinen we de werkelijkheid voorbij.
Later voel ik me versneden en bevrijd
en verlies verheugd elk besef van tijd.
Je deed het weer, de metamorfose,
de omtovering naar naakt gehaakt
en sliertig vervlochten.

Hoe je met licht speelt en ik voor altijd
schatplichtig blijf tegenover je geven:
hoe je me lieflijk en sluw doet herleven.
Ik ben niet van glas, niet van wolken,
jij laat mijn hoofd en hart bevolken
door schietgrage cherubijntjes.
Voor wie ik graag de schietschijf ben.
Mag ik straks - voor altijd -
de haan zijn, jij de hen?

-

Deinst de mens terug voor kerstsfeer,
keert hij - verscheurd - in zichzelf weer,
wij ontdekken een spoor van vrolijkheid
en verliezen ons in 'n plooitje van de tijd.

't Doet deugd weer eens zo te zijn,
gespeeld verlegen, verlegen om nog,
wat niet zou mogen, gebeurt dan toch,
vandaag krijgt niets of niemand ons klein.

't Zindert in me na, m'n liefste, de hele avond
en ik zie hoe je daar bij de arcades stond
en hoe we koffie met water dronken
en we samen in dromen verzonken.

't Zijn de verminkte winterse kerstdagen,
wanneer mensen over kwaaltjes klagen,
maar jij en ik schuiven de gordijnen dicht
en vrijen tot onze liefde ons helder verlicht.

Kathy De Néve

Achterlichtjes

(een heel lange stilte)

Weet ge nog, die muziek?

(een stilte)

Time is on my side...

(een lange stilte)

De Rolling Stones.

(stilte)

Weet ge nog, toen...?

Het grote gevaar. Stilstaan bij uw herinneringen. De nostalgie. Het selectief terugreizen (naar een bestemming). Herdenken in het klein.

We waren jong. Net geen rebelse pubers meer.

Waar was het weer allemaal om te doen?

Die Stones-plaat herinnert aan zo'n moment. Ge overziet het leven. De idealen en verwachtingen die ge koesterde.

En wat daarvan terecht gekomen is.

Of nog zou moeten komen.

Hoe staat ge er nu tegenover?

1 2 3 4 ...,

..., 96 97 98 99 honderd!

(wie niet weg is, is gezien!)

Misschien is het toch tijd om iets van die puber terug te halen?

(een heel lange stilte)

Maar de voorruit is altijd groter dan de achterruit.

(een lange stilte)

Wéét ge dat?

(een stilte)

Ja, toch?

(een stilte)

Ja, toch?

(stilte)

Of niet?

Een kamer vol uitdrukingsloze gezichten keek onbewogen toe hoe ge leed, zo wezenloos dat er boos opzet achter moest schuilen.

Uw waarheid, niet die van mij.

De film *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* uit 2004. Twee ex-geliefden laten, na het verbreken van hun relatie, al hun herinneringen aan de ander uit hun geheugen wissen. Als ze elkaar weer tegen komen, zijn ze weer volmaakte vreemden voor elkaar.

Gij zijt al gelijk die ene in de wolken. Gij komt, gij wordt heel even gevat en gij ontglipt. In al uw gladheid ontglipt gij.

En wie geeft ge de schuld?

Uw zelf.

96 97 98 99 100 en 1

M. drinkt een kopje thee waarin hij een madeleinekoekje doopt. Deze lang vergeten smaak en geur brengen hem terug naar zijn jeugd in C., waar hij op zondagmorgen bij zijn tante L. dezelfde koekjes in zijn thee doopte. Zodra hij de smaak herkent, wordt M. overspoeld met herinneringen aan zijn moeder, familie en de Franse soirées.

'Indien u kan, omkeren!'

(een heel lange stilte)

Hoe lang nog?

(een stilte)

Time is on my side...

(een lange stilte)

De achterlichtjes van de wagen...

(stilte)

Ze doen het niet meer.

(een stilte)

Ik was het vergeten. ■

David Troch

Uitkomst

wij weten niet hoeveel wij hebben. wij tellen allang
niet meer op onze vingers. wij rekenen erop dat wij
met niemand moeten delen; elke nacht leggen

wij ons te rusten naast dezelfde glimlach en
schrikken nog voor de vogels wakker. wij waken
over het land als over ons eigen kind. en van ons
eigen kind houden

wij, ook nadat dat kind het huis uit is. wij voelen ons
nergens anders zo thuis als waar wij eigenhandig de
gordijnen sluiten. wij zijn gelukkig. wij zijn nukvig

Sven Cooremans

nochtans leek destijds geen herinnering

aan zee:

men is met ouders en luidsprekers
komt met woorden naar buiten, in golven
vertragen gesprekken, vallen, monden, open: uit

de laatste sterftcijfers blijkt de levensverwachting
gestegen, in een ver land worden miljoenen woorden
uit de rekken gehaald en hier, hier wordt verbeelding

hier wordt verbeelding opgeroepen niet langer
aan het straatbeeld deel te nemen, het licht nog
warm, waren dit de hoofdpunten, sluit zich
de wond, valt vooralsnog de nacht niet
aan te raken, valt nog niet te reiken
naar wat wij elkaar vergeten zijn

te zeggen

dat het licht nog warm nu
en wij nog met ouders en zorgen omringd

Hoe sommigen zich wereldwijd belachelijk maken zonder het misschien zelf te beseffen

Nog voor het verschijnen van het 100ste nummer van Gierik & Nieuw Vlaams Tijdschrift verspreidde het nieuws, dat het VFL geen subsidie toekende, zich razend snel in literatuurminnend Vlaanderen én over de grenzen. Bij de redactie vloeiden er commentaren en verontwaardigde reacties toe. Algemene teneur: de leden van de adviescommissie 'Tijdschriften', die van de Beslissingscommissie en die van de Beroepscommissie maken zich grandioos belachelijk, maar erger: ze treffen niet alleen de redactie van Gierik & NVT, maar ook de vele auteurs en dan vooral de talrijke debutanten.

Hoe het VFL zichzelf tegenspreekt

Uit het debutantenonderzoek ingericht in 2007 door het Vlaams Fonds voor de Letteren bleek *Gierik & NVT* uitermate knap te scoren. In zowat alle onderdelen en ook de hoofdvraag (Welk is de impact van tijdschriftdebutanten bij het uitgeven bij een reguliere uitgever?) bleek *Gierik* de beste score te behalen. In het onderzoek van het VFL had men echter nog enkele debutanten, die ook een publicatie te beurt viel, over het hoofd gezien. Geen schande, want enkele debutanten verschenen wel bij een reguliere uitgever, maar een minder bekende en dat werd dan ook niet met grote trom overal aangekondigd. Uiteindelijk bleken er 23 tijdschriftdebutanten in aanmerking te komen en bij controle bleek dat er daarvan 18 in *Gierik* de laatste vijf jaren (dat was de tijdspanne die men had onderzocht) publiceerden en/of debuteerden. Dat is ongeveer 80%!

Om ieders geheugen (vooral dat van de 5 tijdschriftenadviseurs!) even op te frissen, geven we hier in alfabetische volgorde de namen van die debutanten en hun behaalde prijzen, nominaties en publicaties. Ik zal maar al vooraf melden dat het een redelijk indrukwekkende lijst is.

1. Dimitri BONTENAKEL: schreef twee romans uitgegeven door het Davidsfonds: *Een zwerper met pleinvrees* en *Mijn ontmantelde wereld*. Hij werd genomineerd voor de Debuutprijs van Boek.be. Begin volgend jaar verschijnt zijn derde roman.
2. Sven COOREMANS: publiceerde twee gedichtenbundels bij Uitgeverij P: *Myeline* en *Erlangen 7*. Hij ontving eveneens een van de twee aanmoedigingsbeurzen voor poëzie van het Vlaams Fonds voor de Letteren.
3. Andy DE SMUL (ook Sacha BLÉ): publiceerde drie dichtbundels: *Afwezigheid*, *Onder de pijnbomen* (Lannoo) en *Tijdens het ontbijt* (Contrabasreeks).
4. Reine DE PELSENEER: zij won de poëziewedstrijden van de Stad Aalst en de Basiel De Craeneprijs, zij debuteerde met de gedichtenbundel *Doorgrond* bij Uitgeverij P en schreef ook twee kinderboeken: *Kraaien met vliegen* en *Nootje*. Recent verscheen haar tweede bundel *Omzicht* (P).
5. Eric DERLUYN: bij uitgeverij De Vries-Brouwers verscheen onlangs zijn gedichtenbundel *Asdag en nadien*.
6. Dorine ESSER: zij won de Antoonprijs voor proza en publiceerde bij de Standaard Uitgeverij/Het Spectrum het boek *1001 angsten en wat je eraan kunt doen*.
7. Jan GEERTS: bij Uitgeverij P verscheen de poëziebundel *Een volle maan met handen ernaast* en hij sleepte ook een nominatie voor de Debuutprijs van Boek.be in de wacht, hij won de Publieksprijs beste dichtbundel 2005 en bij Uitgeverij P verscheen zijn tweede bundel *Tijdverdriet en andere seizoenen*.
8. Lucas HIRSCH (NL): uitgeverij Meulenhoff/

Manteau Amsterdam publiceerde zijn debuutbundel *Familie gebiedt*.

9. Ruth LASTERS: won de Poëzieprijs van de VUB, de LP Boonprijs en de Antoonprijs voor poëzie, vorig jaar kaapte zij de Debuutprijs van Boek.be weg, zij won ook de verhalenwedstrijd van De *Brakke Hond* en publiceerde bij Meulenhoff/Manteau de dichtbundel *Vouwplannen* en de roman *Poolijs*.

10. Frédéric LEROY: won de Poëzieprijs van West-Vlaanderen, publiceerde de poëziebundel *Gedichten* (uitg. BnM) en recent verscheen bij uitg. De Contrabas de bundel *Lucifer en het grote belang (van kleine rituelen)*.

11. Xtine MÄSSER: zij publiceerde de bundels *Efemeriden*, *DZUD* (uitg. Opwenteling), *Op lemen voeten* en bij uitg. Litera-Este verscheen *De smaak van wol*.

12. Eric METSUE: bij Uitgeverij P verscheen zijn poëziebundel *Persoonsverwisselingen*.

13. Sven PEETERS: in samenwerking met Jelica Novakovic verscheen *Het Kafana-tribunaal, kroegvonnissen van turbo tot retro*.

14. Hilde PINNOO: bij Uitgeverij P verschenen twee gedichtenbundels: *Dichter dan mist* en recent *Zonder testament*.

15. Kristin VAN DEN EEDE: bij Uitgeverij P verscheen haar bundel *Nergens is afstand dichter*, zij won eerder de internationale Ambrozijsprijs voor poëzie en de Soetendaele Poëzieprijs.

16. Eric VANDENWIJNGAERDEN: won de eerste prijs in de Poëziewedstrijd van de Stad Hasselt en publiceerde vorig jaar de bundel *Het licht stelt de wet* (uitg. Kramat).

17. Johan VAN OERS: is laureaat van de Poëzieprijs van Sint-Truiden, de Poëzieprijs van Harelbeke, publiceerde poëzie over dementie bij uitg. Lannoo: *Vlinderpark Alzheimer* en ook de bundels *Een reus ontploft en Bijna is de helft van niets*.

18. Els WUYTS: publiceerde bij uitg. Querido het poëtisch voorleesverhaal *Maandag mag je met me mee*.

En nog dit jaar won David TROCH de Jules Van Campenhoutpoëzieprijs en zopas verscheen zijn dichtbundel *laat(avond)taal*. Sylvie MARIE won de Concept Poëzieprijs en publiceerde in de *Poëziekrant* en *Het Liegend Konijn*. Van Vera MARIJNISSEN verscheen bij uitgeverij Querido de roman *Ingewikkeld kind*.

Geëerde lezer, tel zelf op hoeveel publicaties dat maakt, hoeveel prijzen er in de wacht werden

gesleept en hoeveel nominaties er werden gecoördineerd. Niemand kan ontkennen dat dit een behoorlijk palmares vertegenwoordigt.

Je moet maar durven!

Wat schreven de 5 tijdschriftenadviseurs dit jaar in hun Jaarrapport? Dat de debuten in het tijdschrift van mindere kwaliteit zijn.... en dat het tijdschrift weinig impact in het tijdschriftenlandschap heeft. Dit is toch te gek om los te lopen (ik bedoel de adviseurs). Is dit nu onkunde? Of veeleer moedwil en vooringenomenheid? Lichtzinnige oppervlakkigheid? En zeggen dat de meesten van die zitpenningen opstrijkende beoordelaars universitair actief zijn! Volgen zij onvoldoende of helemaal niet wat er in het literaire landschap gebeurt? *H a l l u c i n a t*, zonder meer... Schaterlach en verontwaardiging weergalmen door Vlaanderen en al evenzeer door Nederland.

De aap komt uit de mouw!

Deze negatieve inschatting ligt aan de basis van het niet toekennen van zelfs een minimale basis-subsidie voor *Gierik* door het VFL. Maar dat is nog niet alles! Ook de 9 besliste adviseurs van de Beslissingscommissie waren het volledig eens (de meesten van hen kennen *Gierik* niet eens, maar alla, dat zal hen een zorg wezen!) Nog een schep erbovenop: 4 van de 5 leden van de Beroepscommissie zagen er uiteindelijk ook helemaal geen graten in. Onze bewijsvoering werd vriendelijk weggelachen.

Het tijdschriftenlandschap voor de zoveelste keer (na het 'verwijderen' van *Kruispunt* en *Kreatief*) nog wat meer verschaald en verweesd achtergelaten. Is dit misschien de tactiek van de verbrande aarde?

Tot slot even dit ter informatie:

Het vetst gesubsidieerde, Vlaamse, literaire tijdschrift *DWB* (65.500 euro, op jaarbasis) publiceerde volgens het VFL-onderzoek van 2007 gemiddeld 0,9% debutanten per nummer, *Yang* 0,7% (ontving 53.500 euro aan subsidie), *Revolver* 0,3% (ontving 35.500 euro).

Gierik & *NVT* behaalde het hoogste percentage: 10% en ontvangt geen enkele subsidie. Over een wanstaltige wanverhouding gesproken: dit kan tellen, gewoon wraakroepend. De nu wereldberoemde adviseurs vinden dat allemaal doodnormaal, misschien zelfs doodleuk. Als het maar iets

met 'dood' te maken heeft, daar kicken ze klaarblijkelijk op.

Vorige eeuw was men nog van mening dat literaire tijdschriften een laboratoriumfunctie te vervullen hadden: ontdekken, stimuleren, confronteren, risico's lopen, durven, uitdagen, in vraag stellen, ergeren, verbazen... Nu luidt de ongeschreven wet: geruststellen, aaien, bevestigen, postmoderniseren, cocoonen, zelfs onaneren mag (in gedekte termen), vooral geen enkel risico lopen. 'Pralinedoostijdschriften' zijn ongevaarlijk. Grote namen, gelauwerde proffen, glanspapier, kleurenfoto's, barokke opmaak, un certain chic, elitair gemompel, gniffelen in de catacomben van de eigenwaan en ... amaai, dat was berekend roekeloos, zeg... een debutant publiceren, nou, je moet maar durven, dat is regionaal wereldnieuws.

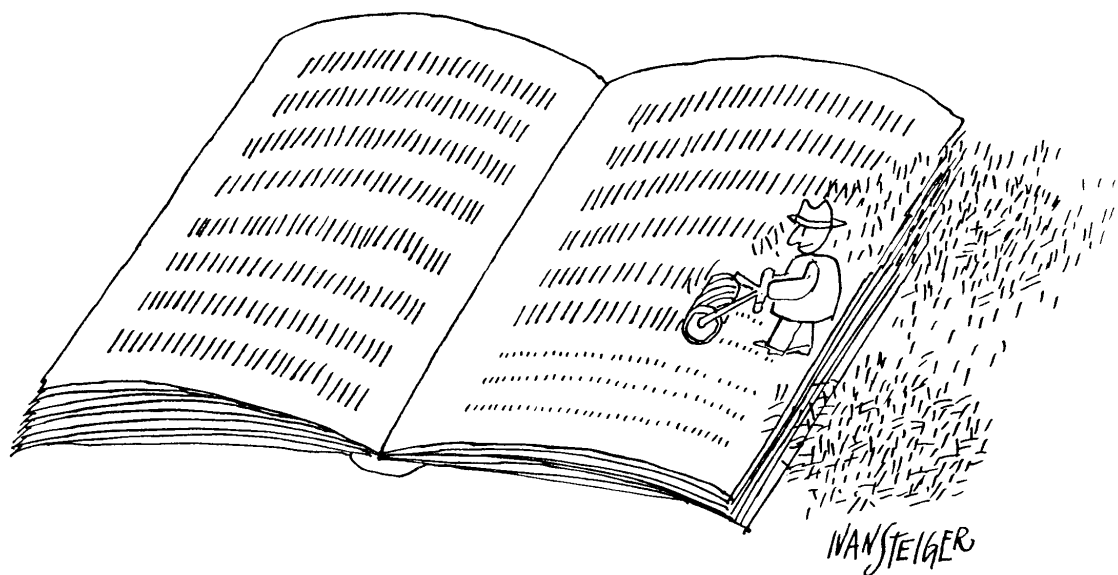
Wie weinig of niet denkt, mag de andersdenken-

den helpen uitschakelen. Hoe minder schakels, hoe minder verzet. Zullen we misschien opsommen wie dat in het verleden aan den lijve ondervonden heeft?

Toen werden boeken verbrand, nu wordt het aangebrande, vrije woord verbannen. Men heeft bijgeleerd, men doet het nu subtieler, doortrapper, meer geciseleerd. Niemand die het merkt, niemand die het uiteindelijk mist. Tenzij een zeldzaam iemand die voldoende wijsheid en kracht cultiveert en uitstraalt om pure schoonheid in stand te helpen houden.

De afstand tussen 'Beauté' en 'Bêtise' is en blijft onoverbrugbaar. Vandaar... ■

Guy Commerman

Wim van Rooy

Kent u nóg dhimmi's?

Allicht kent u Maria van Daalen niet en nog minder zult u kennisgemaakt hebben met Marnel Breure, een typisch Hollandse sociale-academie-naam die alle truttigheid en macramé ter wereld in zich bergt. Jammer is het niet dat u ze niet kent want die Maria en die Marnel zijn hotemetoten van belang, verdwaald in hun eigen psychotisch ietsisme. Maria werd katholiek, voorbestemd als ze al was via haar first name, Marnel werd voodoo (ook voodoo geschreven om het te onderscheiden van de Hollywoodfilm), niet als adept van de religie die een glansrol speelde in de slavenopstand van Haïti, maar van de achterlijke bloedige versie ervan. Marnel kwam in het Westen te kort en bekeerde zich, net zoals westerse vrouwen uit een vermoeid soort extravaganza naar de Masaï lopen (en uiteindelijk toch altijd weer terugkeren naar de westerse stal, het is daar in Afrika immers nog véél vermoeiender). Als u hun namen hoort, ren dan snel weg.

Van Willem Jan Otten en Désanne van Brederode en hun puberale zoektocht naar new age zult u al wel wat vernomen hebben. Spijtig is dat. Kent u Maya Deren? Neen, dat dacht ik al. Niet opzoeken, dat mens! Nog even proberen. Zegt de naam Maurice Baring u iets, of Edith Sitwell? Ik gok van niet. U mag die namen dan ook meteen weer vergeten en in de vergetelheid knallen. Maar Madonna, die kent u toch, al was het via uw neefjes en nichtjes? Onthou van haar voorts alleen haar kont en haar kruis, en van haar getallenmystiek het cijfer 69. Bovenstaande personen hebben gemeen dat ze ze ooit een klap van de relimolenwiek kregen. Vanaf dan begonnen ze te zwelgen in miasmen van katholieke wierook en klef wijwater, druïdisch mamboschap en kabbalistische bunkum en balderdash. De een evoceert het corpus mysticum, de ander taalt naar magisch bewustzijn en nog een derde wordt gek van numerologie. Het zijn verdwaalden, verdoolden, mentaal gekwelden, zielenpoten, literary converts, randstaddebielen, *de bon chic bon genre* van de intelligentsia voor wie ooit Maimonides zijn Gids schreef. Heel Nederland valt vandaag zelfs in katzwijn voor een

rijmelende derderangs-Pers die slim en sluw de Koran uitvent en voor wie alle oudere vrouwen van wellust sidderen. Maar het kan nog erger: er bestaan nu onder de westerse intelligentsia ook dhimmi's. Wie wat koran tot zich genomen heeft (en wie doet dat niet dezer dagen, al was het alleen maar uit angst?) weet dat het een cruciaal concept is binnen, tja, binnen wat? Het Arabische denken? Het dhimmischap is de interiorisering van het feit dat men eigenlijk onderworpen is aan de islam, het staat voor de niet-moslim die zich uit vrees onderdanig gedraagt ten opzichte van het culturele en belligerente djihadisme van de islam. Met andere woorden: de politiek correcte elite bestaat uit dhimmi's.

Zijn de esthetiserende katholieken, de vodouïsten en kabbalisten in wezen nog onschuldige rakkertjes, dan is het op zijn zachtst gezegd een beetje anders gesteld met onze nieuwe dhimmi's, de Tom Lanoyes, Kristien Hemmerechtsen en andere Penisten van deze wereld. Zij hebben ons immers twintig jaar achteruit gezet met hun inherente verdediging van het dhimmischap. Maar omdat ik geen jongen ben van de koude grond, heb ik voor deze jonge lezertjes nog een boodschap in petto van een ultrakatholiek, Hilaire Belloc. Deze historicus schreef in 1938 in *'The great Heresies'* de volgende brisante zinnen (count your blessings, Tom, Kristien en Penisten!):

'Het heeft mij altijd mogelijk geschenen en zelfs waarschijnlijk dat er een wederopstanding van de Islam zou komen en dat onze zonen of kleinzonen de hernieuwing zouden zien van die enorme worsteling tussen de Christelijke cultuur en datgene wat al duizend jaar haar grootste tegenstander is geweest. De suggestie dat de Islam weer zou kunnen opstaan klinkt als fantasie, maar dat komt omdat de mensen altijd sterk worden beïnvloed door het directe verleden – men zou kunnen zeggen dat ze erdoor verblind zijn.'

Tom, Kristien en andere Penisten zijn zondagskinderen, gepokt en gemazeld in het irenische van na de tweede wereldoorlog, niet erg voorbereid op het Boze, net zoals de schöne Geister en litterati dat niet waren ten opzichte van de nazi's. Hun kwaad was dan ook onvoorstelbaar. Dat had de veel jongere en slimmere Hirsi Ali ook al opgemerkt. Met een variante: ik vrees het islamofascisme, ook al brengen zij rare geschenken. Dixi. ■

Guy Commerman
Een ruwe steen

Een steen ontmoet een golfslag
moet scharrelen en schuiven
schilfert soms en kaatst
en rust dan weer achter

Een steen die nog te zwaar
toch verder wil hoewel
niet weet waarom en weifelt
en zo vloeit water jaren nadat

Een steen ter plaatse blijft
en almaar kleiner en ronder wordt
en ontvankelijker voor een volgende
steen die ook niet weet waarom

Een ruwe steen zo zacht wordt
in het licht ...

Sven Peeters

Afscheidsbrief aan Fons

lieve fons,

ooit dacht ik dat je van me hield,
dat je me wilde verwennen, fons
maar nu ik je wat beter heb leren kennen
merk ik dat je, 's avonds voor het slapen gaan,
alleen voor je eigen, benepen boekenkastje knielt.

ach, fons, je wil het allemaal een beetje overzichtelijk houden,
op bekend terrein, een duidelijk profiel,
en daarom kon je nooit écht van me houden,
ikke, de zachte anarchist, het stokje in het wiel

bekend terrein? dat is je wijk daar, van burenzorg vol
van fijne lieden, niet binnenin de stad maar erbuiten
de gevels zijn er mooi, de straten rustig, de buiken bol
de ideale plek om je van de wereld af te sluiten

je koestert de schrijvende Nieuwe Belg, dat exotisch fenomeen!
die prachtbloem gebroken ontloken doorheen
de grijze bakstenen muur van de Vlaamsche literatuur!
maar toen vond de staat bij een Anatoliër een financieel probleem
je solidariteit en die van je collega's bleek van korte duur

en, beste fons, wat moet ik nu vertellen aan onze debutanten?
dat ze goed schreven maar op verkeerd papier?
dat het geen blijvers zullen zijn maar toevallige passanten?
jij ontnam menig schrijver het plezier

lieve fons
het is nu uit tussen ons

sinds kort betaal ik zelf de huur
je verklaringen zijn me te zuur
je onvoorspelbaarheid te duur

is ondertekend,

de literatuur

15 november 2008, Dag van de Koning
Coo, Zuid-België

Medewerkers winternummer 101

Guy COMMERMANN – medestichter *Gierik & NVT*, publiceerde een tiental gedichtenbundels en o.m. in de tijdschriften *Deus ex Machina*, *De Brakke Hond*, *SchoonSchip*, *Raster*, *Sources*, *Archipel*, *Stroom*, *Boulevard*, *PENVlaanderen*, *Weirido's*, *Septentrion* en *Heibel*, is tevens plastisch kunstenaar & illustrator, exposeerde circa 100 maal in binnen- en buitenland, werd onderscheiden in de Prijs van de Jonge Belgische Schilderkunst, Europaprijs stad Oostende, Prijs stad Knokke, Prijs Madame Bollinger, eerste Prijs van de Orde van het Zwarte Schaaap (1984) voor zijn vrije woord en daad.

Sven COOREMANS – publiceerde twee dichtbundels bij uitgeverij P (Leuven): *Myeline* en *Erlangen 7*, publiceerde in literaire tijdschriften: o.a. *Yang*, *Gierik & NVT* en *DWB*, en ontving eveneens een aanmoedigingsbeurs (poëzie) van het Vlaams Fonds voor de Letteren.

Koenraad DE MEYER – publiceerde kortverhalen in *En er is en tekst/Tekst*, schreef twee goed ontvangen theaterstukken, werkt aan een derde deel en aan een prentenboek. Hij volgde een 4-jarige posthogeschoolopleiding aan de SchrijversAcademie en twee jaar fotokunst. Legt de laatste hand aan een roman. Theater in de galerie is zijn doel. Sfeer is wat telt.

Kathy DE NEVE – legt laatste hand aan haar eindwerk voor de SchrijversAcademie: *Opgespaarde zinnen* (herinneringen aan Louis Paul Boon), zij publiceert met regelmaat in *Verzin* en is freelance journaliste voor het kunstmagazine *ISEL*. In september verscheen bij Manteau-Standaard Uitgeverij het boek *Peeters & Pichal*. In voorbereiding een filosofische roman: *Tafelheid*.

Sven PEETERS – is leraar Nederlands aan anderstalige volwassenen. Hij is tevens freelance schrijver en reist geregeld naar Servië. Hij woonde en werkte anderhalf jaar in Belgrado, waar hij samen met Jelica Novakovic de stadsgids *Het Kafana-Tribunaal. Kroegvonnissen van turbo tot retro* schreef. Work-in-progress: *Mijn Servië* en *Balkanmeisje* (roman).

David TROCH – heeft wel eens een hekel aan hoofdletters; zag zijn werk her en der bekroond (onlangs nog de Van Campenhoutprijs), publiceerde o.a. in *Snoecks*, *De Brakke Hond*, *En Er Is*, *Dichter*, *SchoonSchip*, *Gierik & NVT* en in de Amerikaanse bloemlezing *A Generation Defining Itself*, bracht *Tot de sterren gericht*, *Liefde is een stinkdier maar de geur went wel en ontkroond op papier* en o.a. *Een doosje dolle dialogen op podiumplanken*; werkt mee aan *Meander en* op 6 december jl. werd zijn nieuwe dichtbundel *laat(avond)taal* (uitgave Poëziecentrum, Gent) in boekhandel De Zondvloed in Mechelen voorgesteld door Hedwig Spelliers.

Barbara VAN DEN EYNDE – is na een opleiding als fotograaf aan de academie en een omweg van 11 jaar langs theater, een periode waarin ze zich omschoolde tot schoenmaker voor theater en twee jaar in deze functie werkte, in de letteren beland. Ze volgde opleiding aan de SchrijversAcademie en later de opleiding tot docent in creatief schrijven. Ze geeft schrijfflessen voor organisaties zoals SchrijversAcademie, Creatief Schrijven, Jeugd & Poëzie en KAV. Op elk niveau en voor elke leeftijd. Eén manuscript voor een jeugdboek ligt nog bij enkele uitgeverij te wachten op een antwoord. Zij werkt nu aan twee dingen: een roman en een tweede jeugdboek.

Erik VAN MALDER – medestichter *Gierik & NVT*, schreef de roman *Maité* en een tiental uitgegeven en onuitgegeven dichtbundels, kaapte enkele literaire oprijzen weg. Als 'little boy walker' begon hij begin jaren '60 op te treden met folksongs en blues, hij was de eerste die optrad in de Antwerpse *Muze* en speelde occasioneel samen met Ferre Grignard. Van schrijven maakte hij zijn vak, maar hij bleef veelal in de anonimiteit als copywriter, freelance journalist en ghostwriter. Zijn vriendschap met Guy Commerman is al meer dan 25 jaar een van de rode draden in zijn leven.

Wim VAN ROOY – essayist, columnist, rechtlijnige dwarsligger, schreef onlangs *De malaise van de multiculturaliteit* (uitg. Acco, Leuven).

Stichters: Guy Commerman & Erik van Malder
nr 101 - 26ste jaargang – nr 4 winter 2008

Redactiesecretaris: Dimitri Bontenakel
Sint Laureisstraat 59, 2018 Antwerpen
e-mail: gierik.nvt@hotmail.com

Administratie & Abonnementen: Paul Goedtkindt
Koninklijkelaan 80, 2600 Berchem
e-mail: paul.goedtkindt@skynet.be

Redactieleden:
Chantal Bauwens, Koenraad De Meyer, Kathy de Nève,
Dimitri Bontenakel, Sven Cooremans, Jan Lampo, Sven
Peeters, Barbara Van den Eynde, Diederik Vandendriessche,
Wim van Rooy, Guy Commerman, Erik van Malder, David
Troch. Ereleden: Jan Gloudemans, Emiel Willekens

Ad hoc-redactie nr 101:
de redactie van *Gierik & NVT*

Vormgeving:
Kunstencentrum Berkenveld (afdeling vormgeving)
Berkenveldplein 16, 2610 Wilrijk
tel: 03 830 15 50 & gsm: 0476 242 991
e-mail: info@berkenveld.be - www.berkenveld.be

Drukkerij:
EPO, Lange Pastoorstraat 25-27, 2600 Antwerpen

Prijns abonnementen:
- België: 25 euro / jaargang (4 nummers) incl. portokosten
- Europese unie: 33 euro, inclusief port
- Andere landen: 35 euro, inclusief port

Losse nummers:
- België: 7 euro
- Europese unie: 11 euro, inclusief port
- Andere landen: 12 euro, inclusief port

Betaling:
- België: rek.nr. 068-2237695-29 van *Gierik & NVT*
- Nederland: rek. nr. 61 70.41.385 van ABN AMRO-bank op
naam van Chantal Bauwens
- Andere landen: IBAN BE26-0682-2376-9529
BIC-code GKCC BE BB

Inzendingen:
Bij voorkeur per e-mail (word): gierik.nvt@hotmail.com of re-
dactieadres (platte tekst, 4 exemplaren).
Poëzie: max. 10 gedichten, proza: max. 15.000 lettertekens,
alleen niet eerder en niet elders gepubliceerde kopij.
De auteur is verantwoordelijk voor zijn inzending, hij behoudt
het copyright en ontvangt bij publicatie een gratis bewijs-ex-
emplaar. Tenzij de auteur het vooraf verbiedt, mag zijn inzending
op de website van *Gierik & NVT* verschijnen. Auteurs,
medewerkers die wij i.v.m. auteursrechten niet hebben kunnen
bereiken of achterhalen kunnen de redactie contacteren.
Overname van teksten uit *Gierik & NVT* is toegelaten mits
bronvermelding en voorafgaand akkoord van de uitgever.

Advertenties & sponsoring:
Tarieven te verkrijgen + aanvraag documenten:
Paul Goedtkindt (administratieadres)

www.gierik-nvt.be

Beschermcomité:
bestaat uit meerdere leden die hun morele en daadwerkelijke
steun toezegden en hun intellectueel, creatief en maatschap-
pelijk gewicht in de waardenschaal leggen om het tijdschrift
Gierik & Nieuw Vlaams Tijdschrift mede in stand te houden.
De huidige lijst kan op eigen verzoek worden uitgebreid.

In willekeurige volgorde: Frans Redant (dramaturg), Frans
Boenders (auteur, essayist, cultuurminnaar), Ludo Abicht
(vrije denker, filosoof, Arkprijs van het Vrije Woord), Gilbert
Verstraelen (gemeenteraadslid Stad Antwerpen), Jos Vander
Velpen (advocaat, voorzitter Liga Rechten van de Mens), Pe-
ter Benoy (ex-Theaterdirecteur Zuidpool), Lucienne Stassaert
(vertaalster, auteur, Arkprijs van het Vrije Woord), Rik Hancké
(toneelregisseur, acteur), Monika De Coninck (voorzitster
OCMW Antwerpen), Freek Neyrinck (zette het figurentheater
op de wereldkaart), Willy Claes (Minister van Staat), Philippe
Lemahieu (bedrijfsleider en cultuurminnaar), Stefan Boel (be-
drijfsleider en cultuurminnaar), Eric Brogniet (dichter, direc-
teur Maison de la Poésie, Namen), Walter Groener (Fakkell-
theater), Victor Vroomkoning (NL, dichter), Chrétien Breukers
(NL, dichter), Bart F. M. Droog (NL, dichter-performer, redacteur
literair internettijdschrift Rottend Staal), Wim Meewis (auteur,
kunsthistoricus), Thierry Deleu (auteur), Lionel Deflo (auteur, ex-
hoofdredacteur Kreatief), Silvain Loccufier (erector VUB), Rik
Torfs (prof. kerkelijk recht KUL), Roger Peeters (ere-inspecteur-
generaal basisonderwijs), René Hooyberghs, cultuurminnaar.

Gierik & Nieuw Vlaams Tijdschrift is verkrijgbaar in:

Antwerpen:

Dierckxsens-Avermaete, Melkmarkt 17
Standaard Boekhandel, Huidevettersstraat 1-3
De Groene Waterman, Wolstraat 7 (2 Gieriksterren)

Gent:

Boekhandel Limerick, Kon. Elisabethlaan 142
Poëziecentrum, Vrijdagmarkt 36
Nieuwscentrum Walry, Zwijnaardsesteenweg 6

Brugge:

Boekhandel De Reyghere, Markt 12 (2 Gieriksterren)
Boekhandel De Reyghere, Moerkerksesteenweg 186
Hasselt:

Markies van Carrabas, Minderbroederstraat 9-11

Kortrijk:

Boekhandel Theoria, O.L. Vrouwestraat 22

Mechelen:

Boekhandel Forum, D; Bucherystraat 10

Roeselare:

Boekhandel Hernieuwen, Noordstraat 100

Sint-Niklaas:

Boekhandel 't Oneindige Verhaal, Nieuwstraat 17

Tienen:

Boekhandel Plato, Peperstraat 22

Verantwoordelijke uitgever:

Guy Commerman, Kruishofstraat 144/98, 2020 Antwerpen
e-mail: guycommerman@skynet.be

Met de steun van de Provincie Antwerpen
en het mecenaat van auteurs en cultuurminnaars
van *Gierik & NVT*